

Зміст

Передмова	3
I	7
II	13
III	21
IV	49
V	57
VI	78
VII	87
VIII	107
IX	117
X	128
XI	135
XII	145
XIII	161
XIV	170
XV	181
XVI	194
XVII	207

Перегмова

Я давно ні про що не мрію. Давно не живу. Я привид. Привид епохи. Все що лишили мені батьки, — це ім'я. Та й воно нічого не варте. Я належу до класу недоторканих...

Роки прогресу й новітніх технологій у минулому. Час зупинився. Країни пережили етапи становлення, розквіту, стабілізації й падіння. Потреба в самовдосконаленні і розвитку відпала. Розпочався період тиші й застою. Цей період нагадував темну дірку, що всмоктувала в себе все новітнє й невивчене. Щез відлік часу, днів, тижнів, місяців. Життя крокувало помірним, дещо повільним кроком. Ніяких перспектив, ніяких надій на краще. Період менопаузи. Темна дірка межувала з епохою до нашої ери. Вона схожа на мікс: пережитки минулого скомпонували з елементами сучасних технологій. Відбулося злиття мов, культур, релігій, національностей. Зникли права й обов'язки, які передбачалися конституціями й міжнародними пактами. Настав суцільний безлад і хаос. Відсутність суверенітету, символіки, соціальних цінностей, верховенства права. Влада зосередилась у руках фенорів. За кожним округом був закріплений головуючий. Він призначався Вищою радою правління територій, або ж отримував місце спадково. Головуючий був сам собі закон, його рішення не підлягали оскарженню.

За виконання важливих завдань особа, яка належала до нижчого класу, могла отримати ранг вищого ступеня. Такі питання підпадали лише під юрисдикцію головуючого. Вони могли як затвердити підвищення, так і скасувати його.

Характерними рисами даної епохи відзначалися стосунки, зокрема ті, що склалися безпосередньо у сім'ях, і ті, що виникали поза ними. Запрошення на гостину чи дружні посиденьки набули мега-актуальності у період темної діри. Матеріальні блага втратили свою популярність, але не перестали хвилювати соціум. Частенько в селищах, і навіть у містах, засоби зв'язку відходили на другий план, дехто відмовився від світла й телебачення, дехто від інтернету й радіо. Значний період часу присвячували саме спілкуванню й розвагам.

Суспільство розділилось на чотири класи відповідно до рангів:

фенори — вищий клас, до нього входили представники медицини, економіки, фінансів, юриспруденції, культури, торгівлі, науки й релігії;

варни — представники захисту, служителі народу, — військовослужбовці;

плеї — спортсмени, танцюристи, співаки, актори, художники;

сімпелісти — звичайні селяни, трударі, що обробляють землі, займаються веденням сільського господарства, ремісники, гончарі, дрібні торговці, люди середнього класу й помірного достатку.

Остання сходинка, що не належала до класової ієрархії, — недоторкані. Недоторканими найменувалися вигнанці суспільства, особи без статусу, обличчя, статків. Божі створіння, які викликали гнів і немилість місцевих фенорів, або ж ті, що заподіяли шкоду суспільству чи просто перейшли життєву дорогу не у визначеному місці, що й, власне, призвело до зняття з них всіх регалій і виставило їх «за двері».

Найпоширенішою забавкою епохи темряви стала гра під назвою «catching snakes». Умови прості

й небезпечні. Допуск до ігор мають всі охочі, без будь-яких виключень і обмежень, всі, крім тих, хто належить до неіснуючої касты.

Молоді хлопці простого походження вступали до категорії плеїв, щоб змінити своє життя назажди. Вони прагнули поліпшити умови свого існування й скуштувати життя під всіма можливими приправами й соусами. Плеї розфарбовували свою буденність фарбами яскравих відтінків. Про них складали легенди й небилиці, ними лякали неслухняних дітей і шибайголових підлітків. Значній частині гравців не вдавалося подихати визнанням і славою на повні груди. Укуси трофеїв для багатьох ставали смертельними, і навіть присутні на грі висококваліфіковані лікарі не встигали відволодати висхідних зірок.

Місце проведення гри — гірська місцевість, печери.

Учасники — чоловіки, парубки, підлітки.

Грають дві команди, у складі кожної по п'ять осіб.

Обмундирування довільне, заслони для захисту гравця від удару та зброю у грі підбирають згідно їхнім навичкам, спритності та вмінням.

Сенс гри полягає в тому, що ловець із кожної команди мусить обіграти гравців іншої, обійти всі перешкоди, розставлені на «полі», досягти схилу, дістатися до скрині, виловити звідти змію, випустити з неї отруту й відтяти їй голову. Зібрані трофеї ловець підносить представникам класу фенорів за відповідну винагороду і почесі. Команди, які досягають найкращих результатів, виходять на вищий рівень. Їх наділяють статками, підвищують їхній статус, обдаровують коштовностями і золотом. Вони можуть просити помилування для сім'ї, сертифікати на навчання, презентабельну роботу.

Зовнішній вигляд плеїв дещо страхітливий. Вони вирізняються з гурми своєю пошматованістю. Їхні тіла й обличчя вкриті шрамами та оздоблені залізними імплантами й всілякими протезами.

Капітан команди визначає стратегію поєдинку, розміщує гравців на позиціях, розподіляє між членами команди винагороди.

Гра без правил і перерв на відпочинок. «Catching snakes» закінчується лише тоді, коли досягнуто результату. Про зміїну ловлю повідомляють у всіх засобах масової інформації, починаючи від оголошень на дерев'яних табличках і закінчуючи повідомленнями по радіо і телебаченню.

Стояв ясний спекотний день. Кудлаті хмари повільно пленталися по безкрайому блакитному небу, наздоганяючи білі хвости своїх сусідів. Сонце яро розцілювало пісок, що навіть мухи чамріли від тої любові. По сірій, ретельно викладеній бруківці біг маленький Дік. Хлопець був посланцем і ніс від господаря важливу звістку. Невисокий, худорлявий, чорноокий, з густою смоляною чуприною, хутко перебирав паличкоподібними ніжками, спотикаючись об виступаюче каміння. Пригальмувавши біля ганку, втер спітніле чоло й активно зажестикюлював худорлявими руками. Чоловік зі свіжою пресою в руках спокійно спостерігав за гінцем, мирно погойдуючись у шезлонзі під розлогою низькою пальмою.

— Містере Адаме, — мовив запинаючись, — головуючий просив повідомити вам, що сьогодні в Роялі у другій половині дня відбудеться гра, — тицяв пальцем у бік міста.

Сінг почував свого чорнявого чуба, підійняв дугу й невдоволено мовив:

— Маю купу невідкладних справ, нехай кличе іншого, — відклав сіру газету.

— Іншого не можна, ви ж найкращий! Гертруда приймає пологи, Алі на колегії у..., забув де, — знизив плечима, — а Вафід взагалі помер минулої неділі.

— Вафід помер?! Кепські справи. Ну... — склав пухкі уста в тоненьку трубочку, — передай Тотеру, що я буду, — прицмокнув закопиленою губою, наслинив пальці й роз'єднав склесні аркуші паперу.

— Як сонце зайде за обрій, — ніби звірвав час на годинниках.

— Я пам'ятаю, — заграв ямочками на неголевих засмаглих щоках.

Дік прокрутився на рожевій п'яті, рівно й чітко, мов яничар, віддав честь адресату й хутко, набираючи темп, попрямував до міста.

Адам примружив око, відкинувся у шезлонзі й почав подумки корегувати свій розпорядок дня.

Сім'я Сінгів мешкала в невеличкому селищі міського типу під назвою Мамнот. Здавалося, що Всевишній змилювався на людом і перемістив на грішну землю шмат раю. Саме такі асоціації виникали, коли хтось вперше потрапляв у Мамнотівий край. Морські води омивали його з усіх боків. Як і годиться в раю, тут росла всіляка заморська рослинність: банани, бамбук, кокосові пальми, айва, папайя, моринга й багато чого іншого. Погода хизувалася своїм теплом, короткочасні дощі час від часу рясно поїли спраглу землю і швидко змінювалися ясними погожими днями. У Мамноті людські ноги бережно ступали по ґрунту, боячись сполохати недоторканну природу. Із різних куточків світу з'їжджалися до селища відпочиваючі, але вони були тут чужими, адже тамтешні мешканці найбільше цінували спокій і тишу.

Домівка Адама знаходилася дещо осторонь від решти будівель, вона красувалася на самісінькому березі моря. Чоловік навмисне розташував своє помешкання подалі від людей, адже вважався гурманом спокійного життя. Лише вдома він міг по-справжньому розслабити не тільки тіло й мозок, а й свою душу.

Сінг був лікарем у сьомому коліні. Худорлявий, смаглявий, темноволосий чоловіча, високого зросту, із чорними, як вугілля, очима. Хірург за фахом і від Бога. У Мамноті Сінга прозвали «штопальником».

Його вмiлі й вправні руки творили дива, а результати роботи викликали щире захоплення.

З усього свiту до нього зїжджалися на операції, влаштовуючи справжній ажіотаж і створюючи живу чергу. Його праця межувала з роботою ювеліра, а непомітні рубці, залишені на тілі, свiдчили про бездоганно виконану роботу. Як говорили односельчани, навіть найскладніша операція, проведена штопальником, обіцяла бути успішною, а найогидніші шрами, здавалося, лише прикрашали тіло.

Під час проходження інтернатури штопальник закохався у чарівної вроди Ребекку. Любов взяла його в полон, і хлопець, не довго думаючи, зробив красуні пропозицію. Жінка була невеличкого зросту, мала розкішне тіло й миловидну зовнішність. А хвилі довгого шовковистого каштанового волосся й аквамаринові очі, що звели з розуму не одного порядного хлопця, довершували цей ніжний жіночний образ. Красуня працювала анестезіологом і часто супроводжувала чоловіка на операціях. Їхнє подружнє життя нагадувало тиху й затишну гавань. Ребекка ошчасливила чоловіка двома синами — Аджеєм і Акілом. П'ятнадцятирічний Аджей перейняв вроду від батька; Акіл же вдався у матір і був на шість років молодшим за брата. Специфічна професія змушувала штопальника багато подорожувати, бувати в довготривалих відрядженнях, брати участь у різного роду наукових конференціях та симпозіумах. Чоловік задбав впливових друзів і ділових партнерів, зайняв гідне місце під сонцем, став зіркою у сфері медицини, але по своїй душевній простоті зіркову хворобу так і не підхопив.

Під час чергового відрядження прийняв дарунок долі і вважав за честь доглядати й плекати те послання. До знаків Сінг ставився з повагою

і насторогою, завжди приймав будь-які мітки на власний рахунок. Вірив, що підказки надсилалися згори, тому не дозволяв собі ними нехтувати, аби ті не забували протоптаного шляху.

Якось, повертаючись з роботи до готелю, Адам натрапив на маленьку волоцюгу. Вона вдивлялася своїми жадібними сірими оченятами в його втомлені вічі й простягала маленькі брудні руки, ніби молила, щоб забрав із собою. Чоловік ні на мить не завагався, підхопив малу на руки й відніс у номер. Нагодував, відмив од бруду й лепу, читав казки, ділився думками й враженнями. Дівчинка жила зі штопальником у готелі цілий тиждень. Весь час спала та їла. Набирала втрачену енергію і вагу. Залишок часу вона присвячувала справам: дбала про одяг свого рятівника й готувала їжу, а вечорами розповідала жахливі історії, які їй довелося пережити за свій короткий вік. Кожного разу жебрачка перепитувала рятівника, чи не вижене її на вулицю, на що отримувала чітке «ні» й відразу вдоволено засинала.

По закінченню відрядження штопальник вирішив забрати небогу до своєї господи. Не міг передбачити реакцію дружини, яка саме була в надії й мала найближчим часом народити, але й крихітку виставити за двері вже не міг.

Звістка про поповнення сім'ї здивувала Ребекку. Вона й не підозрювала, що серце чоловіка було таким добрим і чуйним. Дівча прийняла як рідне.

З появою малої у господі відразу стало гамірно й затишно. Це була ніби своєрідна компенсація дружині за ті дні й тижні самотності, які вона провела, чекаючи чоловіка з чергового відрядження. Дівчинка відразу викликала довіру у вагітної, слухалась в усьому, допомагала по господарству.

Ось так маленьку волоцюгу спіткало щастя.

Після народження Аджея хірург зібрав усі необхідні папери й подав заявку про усиновлення небоги. Відмови не очікував, тому така реакція фенорів викликала у нього обурення і злість. Виявилось, що життя Рахіль було всуціль наповнене суперечностями, неприємними моментами й темними плямами.

Ходили чутки, що її батьків було засуджено до страти за привселюдне приниження головуючого. На малу начепили клеймо недоторканої й витурили з міста. Голодна й самотня прожила в паперовій коробці три місяці. Новоспеченій жебрачці виповнилося сім. Життя зіграло з нею злий жарт: залишило напризволяще, витурило за ворота раю, відібрало ласий шмат хліба. Вона харчувалася рослинами, ягодами й зрідка помиями, які встигала перехопити зі злиденних рук місцевих волоцюг, що ними кишіло навкруги як безхатніми собаками. Новеньких вони не любили, та й зайвий рот їм був ні до чого, тому гнали дівча геть. А набульбенившись недопитками, відловлювали її й змушували задовольняти смердючу хіть. Так у сім років Рахіль відчула усю гіркоту життя. Певне, хтось на небі вирішив змилюватися й послав вигнанці чарівника у людській подобі.

З маленької незграбної дівчини вироста справжня красуня. Почуття образи поступово зникло, залишивши пекучу оскому на серці. Дівчина влилася в нову сім'ю, мов блукаюча течія в море, перейнялася їхньою любов'ю, доброзичливістю й турботою.

Клеймо недоторканої змити їй так і не вдалося. Як не намагався Сінг виправити хиби батьків, всі його зусилля зводилися нанівець. Навіть найвпливовіші друзі знизували плечима. В Мамноті дівчину цуралися й обходили стороною. Однолітки весь

час із неї глузували. Рахіль не мала ані хлопця, ані друзів. Найближчою подругою була Ребекка. Жінка любила її всім серцем, навчала письма, математики. Те, що дозволялося «класовим», для дівчини було зась! До школи її не допускали, забороняли навіть перетинати територію навчальних закладів, щоб хоч краєчком ока поглянути, як відбувався процес підкорення науки. Дім для недоторканої став її фортецею. Можливо, саме через те, що не могла у звичний спосіб отримувати знання, дівчина поглинала все як губка, виявилася здібною до зарозумілих формул і красномовної прози.

Стосунки із меншими членами сім'ї були теж спокійними. Хлопці жаліли дівчину, тому часто розповідали їй, яким було життя по інший бік воріт, ділилися свіжими новинами й плітками. Рахіль дякувала родині Сінгів, що вони не відхрещувалися від неї і не перетворили на домогосподарку. Вона була на рівні з іншими дітьми, але вирізнялася своєю особливістю.

